

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 3To/13/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010451  
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814010451.2

## Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému F. Q., nar. XX.XX.XXXX v B., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr.zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. júla 2015 prejednal odvolanie obžalovaného F. Q. a odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. decembra 2014, sp.zn. 2T/134/2014 a takto

### rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr.por. napadnutý rozsudok sa zrušuje v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec sa vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

### odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 17.12.2014 sp.zn. 2T/134/2014 bol obžalovaný F. Q. uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr.zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. na tom skutkovom základe, že dňa 23.03.2013 v čase okolo 06.00 hod. v Prievidzi na Z. ulici v priestoroch HM K. pri pokladniach po predchádzajúcej slovnej výmene názorov s poškodeným T. B., poškodeného napadol, a to tým spôsobom, že ho ľavou rukou chytil za golier bundy a sveter a pravou rukou mu vrážal do tváre, pričom poškodený ho vyzýval, aby s tým prestal, že on sa s ním nemieni biť, na čo obžalovaný na chvíľu prestal a následne ako sa mu poškodený snažil vytrhnúť, tak ho obžalovaný opätovne začal udierať do oblasti tváre, čím poškodenému T. B. spôsobil trojitú zlomeninu sánky vpravo s posunom kostných úlomkov a pomliaždenie tváre, pričom uvedené zranenia si vyžiadali lekárske ošetrenie a liečenie v trvaní 49 dní, počas ktorých u poškodeného došlo k sťaženiu obvyklého spôsobu života spočívajúceho v nemožnosti prijímania formovanej stravy, ktorá bola možná len v tekutej kašovitej forme.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný F. Q. odsúdený podľa § 155 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h/, § 39 ods. 1 Tr.zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, ktorý mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. podmienenečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr.zák. mu bola určená skúšobná doba vo výmere 30 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr.por. súd poškodeného T. B. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Citovaný rozsudok súdu prvého stupňa nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote včas podaným odvolaním napadol v neprospech obžalovaného prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza (ďalej len „prokurátor“) pre nesprávnosť výroku o uloženom treste a obžalovaný F. Q. pre nesprávnosť výroku o vine a treste, ktorý písomne zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania namietol neodôvodnené použitie moderačného oprávnenia v zmysle § 39 ods. 1 Tr.zák. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nevezal dostatočne do úvahy spôsob spáchania činu, jeho následok (obžalovaný viackrát udrel poškodeného do oblasti hlavy, a to i napriek tomu, že ho poškodený viackrát prosil, aby upustil od svojho konania, pričom spôsobil poškodenému trojitú zlomeninu sánky vpravo s posunom kostných úlomkov a pomliaždenie tváre), pohnútku obžalovaného (obžalovaný sám vyprovokoval uvedený incident) a osobu páchatela (bol v roku 2013 postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu). Súd prvého stupňa sa neriadil pri ukladaní trestu základnými zásadami uvedenými v § 34 ods. 4 Tr.zák. a obžalovanému neprimerane mimoriadne znížil trest odňatia slobody, a to v zjavnom nepomere k trestu, ktorý obžalovanému skutočne hrozil s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr.zák. vo výmere s dolnou hranicou trestu odňatia slobody vo výmere 6 rokov a s hornou hranicou trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr.por. zrušil vo výroku o uloženom treste a obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že obžalovaný v rámci celého prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní poprel spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu takým spôsobom, ako je uvedené v obžalobe. Celý incident vyvolal poškodený. Z výpovedí svedkov vyplýva, že bol to práve poškodený, ktorý ako prvý fyzicky napadol obžalovaného a spôsobil mu poranenia hlavy v takom rozsahu, že bol obžalovaný narušený v obvyklom spôsobe života v trvaní 10 dní, za čo bol aj odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov a tento mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Na hlavnom pojednávaní bol prehratý kamerový záznam z HM Tesco, ktorý zachytáva priebeh konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným, z ktorého jednoznačne vyplýva, že medzi obžalovaným a poškodeným došlo k dvom vzájomným stretom, medzi ktorými je výrazný časový rozdiel. Podľa obžalovaného sa poškodený chcel účelovo opätovne stretnúť s obžalovaným a vyvolal aj druhý konflikt, ktorý medzi nimi nastal. Obžalovaný sa aktívne bránil proti poškodenému. To, že obžalovaný spôsobil poškodenému také zranenia, považuje za nešťastnú náhodu, pričom v žiadnom prípade nemal úmysel z jeho strany mu takéto zranenia spôsobiť, či už vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu. Skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, nespĺňa podmienky právnej kvalifikácie podľa § 155 ods. 1 Tr.zák. a je možné konanie obžalovaného právne kvalifikovať len podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr.zák. V prípade, že by sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, tak má za to, že nepodmienečný trest odňatia slobody by bol v tomto konkrétnom prípade neprimerane prísny a takýto trest by nespĺňal svoj účel, pretože obžalovaný nebol doteraz súdne trestaný, pochádza z usporiadanej a slušnej rodiny, má stabilné pracovné zázemie, keďže pracuje ako tesár v zahraničí a má dlhoročnú priateľku, s ktorou si plánuje založiť rodinu. Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste odňatia slobody podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr.por. a podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sám vo veci rozhodol rozsudkom tak, že uzná obžalovaného vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr.zák. a uloží mu primeraný úhrnný trest odňatia slobody, ktorého výkon navrhol podmiennečne odložiť na primeranú skúšobnú dobu. Alternatívne pre prípad, že by sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa vo veci právnej kvalifikácie skutku, navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr.por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.por., na podklade podaných odvolaní obžalovaným a prokurátorom, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 19. marca 2015, vykonal dňa 15. júla 2015 verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného F. Q. je dôvodné.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine, treste a náhrade škody je chybný pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a tiež preto, že okresný súd sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku toho sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení a na objasnenie veci treba vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr.por.).

Podľa názoru odvolacieho súdu doposiaľ vykonané dôkazy nie sú spôsobilé dať jednoznačnú a nepochybnú odpoveď na otázku, či u poškodeného došlo k vzniku ťažkej ujmy na zdraví v zmysle § 122 ods. 3 písm. i), ods. 4 Tr.zák. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa možno domnievať, že okresný súd oprel svoj právny záver o vznik ťažkej ujmy u poškodeného o závery znaleckého posudku, na ktoré závery okresný súd poukázal uvedením obsahu týchto záverov, pričom v napadnutom rozsudku absentujú ďalšie úvahy okresného súdu, ako tieto závery konkrétne aplikoval na ustanovenie § 122 ods. 3 písm. i), ods. 4 Tr.zák.

Podľa názoru odvolacieho súdu však vykonané znalecké dokazovanie a jeho doterajšie závery nie sú dostatočné na posúdenie, či ujma poškodeného je ťažkou ujmovou na zdraví v zmysle § 122 ods. 3 písm. i), ods. 4 Tr.zák.

Podľa záverov znaleckého dokazovania k narušeniu obvyklého spôsobu života poškodeného došlo počas 7 týždňov, ktoré obmedzenie spočívalo v nemožnosti prijímania formovanej stravy a zhoršeného verbálneho prejavu. Ako vyplýva z výrokovej časti napadnutého rozsudku, okresný súd ustálil, že poškodený sa na uvedené zranenie liečil 49 dní, počas ktorých došlo u neho k sťaženiu obvyklého spôsobu života, spočívajúceho v nemožnosti prijímania formovanej stravy, ktorá bola možná len v tekutej kašovitej forme. V spise a ani v znaleckom posudku sa nenachádzajú žiadne lekárske správy o priebehu liečby poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd v prejednávanom prípade nekriticky prevzal závery znaleckého dokazovania.

V súvislosti so znaleckým dokazovaním odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že znalecký posudok nemá medzi dôkazmi v trestnom konaní privilegované postavenie a podľa § 2 ods. 12 Tr.por. je súd aj tento dôkaz povinný hodnotiť, ako každý iný dôkaz jednotlivo a v súhrne. Špecifikum hodnotenia znaleckého posudku vychádza z ustanovenia § 141 ods. 1 Tr.por., podľa ktorého súd nie je oprávnený sám posudzovať odborné otázky, na ktoré sú potrebné odborné znalosti ani v prípade, že by takými odbornými znalosťami disponoval. Súd môže preverovať len správnosť skutkových okolností, z ktorých znalec vychádza, či závery znalca majú oporu v správne zistených skutkových okolnostiach, či sú závery znalca náležite odôvodnené, logické a úplné. To znamená, že hoci nie je súd oprávnený sám posudzovať odborné otázky, pri hodnotení tohto dôkazu podľa § 2 ods. 12 Tr.por. nesmie len mechanicky preberať závery znaleckého dokazovania.

Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že ustanovenie § 17 zákona č. 382/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 382/2004 Z.z.) ustanovuje náležitosti znaleckého posudku a jeho obsah. Z ustanovenia § 17 ods. 6 zákona č. 382/2004 Z.z. vyplýva, že v časti „posudok“ má znalec uviesť opis predmetu znaleckého skúmania a skutočnosti, na ktoré pri úkone znaleckej činnosti prihliadal, uvedie postup, na ktorého základe sa dopracoval k odpovediam na otázky položené zadávateľom a k splneniu ním uložených úloh. Z princípu výkladu právnych noriem v súlade s ich účelom tiež vyplýva, že § 17 ods. 6 zákona č. 382/2004 Z.z. je potrebné vykladať v materiálnom zmysle.

Pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že v znaleckom posudku v rámci časti „posudok“ znalec všeobecne uviedol len to, že vychádzal zo „spisovej a zdravotnej dokumentácie“. V znaleckom posudku absentuje podrobný priebeh liečby s uvedeným obsahom jednotlivých lekárskeho správ. Z uvedeného nie je možné preskúmať, či závery znalca sa opierajú o konkrétne zistenia lekárov v rámci priebehu liečby, či liečba prebiehala obvykle a štandardným spôsobom, ako v iných porovnateľných prípadoch alebo nie. Zo znaleckého posudku nevyplýva, ako dlho trvala fixácia sánky poškodeného, teda, kedy konkrétne bola odstránená poškodenému táto fixácia. Odhliadnuc od toho, že liečba zlomeniny, teda aj liečba zlomeniny dolnej čeľuste je postupný proces, teda obmedzenie v dôsledku tohto zranenia nezaniká zo dňa na deň, z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že znalci prikladajú momentu sňatia fixácie dolnej čeľuste podstatný význam pre posúdenie otázky možnosti prijímania stravy. Keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú žiadne skutkové závery okresného súdu, ako sa s uvedenými otázkami vyporiadal a prečo dospel k záveru, že poškodený nemohol prijímať formovanú stravu práve 49 dní a nasledujúci deň ju už mohol prijímať bez akéhokoľvek obmedzenia, sú skutkové zistenia okresného súdu a závery okresného súdu nepreskúmateľné, z ktorého dôvodu je nepreskúmateľný aj právny záver okresného súdu o vzniku ťažkej ujmy na zdraví u poškodeného v zmysle § 123 ods. ods. 3 písm. i), ods. 4 Tr.zák.

Podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd v prejednávacom prípade nepostupoval dôsledne podľa ustanovení § 2 ods. 4, 12 Tr.por. ani pri hodnotení ostatných dôkazov.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr.por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

K otázke hodnotenia dôkazov treba dodať, že podľa ustálenej súdnej praxe výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok. Náležité zistenie skutkového stavu vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za náležité zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Ak po vykonanom dokazovaní zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, dôležitej pre posúdenie veci, treba rozhodnúť v prospech obvineného (pravidlo in dubio pro reo vyplývajúce zo zásady prezumpcie neviny).

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd sám skonštatoval, že stál pred úlohou zhodnotiť dve skupiny výpovedí, ktoré si navzájom protirečili. K verzii poškodeného a svedka I. o priebehu incidentu sa priklonil z dôvodu, že sa okresnému súdu „zdala“ nelogická verzia obžalovaného. Takýto záver o vierohodnosti výpovedí poškodeného a svedka I. podľa názoru odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedenej súdnej praxi k otázkam hodnotenia dôkazov, nakoľko výrok o vine nemôže byť založený na zdaní logickosti jednej skupiny dôkazov svedčiacich v neprospech obvineného bez náležitého jednoznačného a nepochybného vyvrátenia pravdivosti druhej skupiny dôkazov svedčiacich v prospech obvineného. Pritom zdanie logickosti jednej skupiny dôkazov v zmysle vyššie ustálenej súdnej praxe nemôže samo osebe znamenať vyvrátenie pravdivosti druhej skupiny dôkazov.

O jednostrannosti hodnotenia dôkazov okresným súdom svedčí aj fakt, že v neprospech obžalovaného hodnotil skutočnosť, že obžalovaný mohol bez problémov odísť z miesta konfliktu, avšak sa vôbec nezaoberal tým, že podľa obsahu vykonaných dôkazov sa mal práve poškodený opätovne vrátiť za obžalovaným po tom, čo predtým ušiel na predajnú plochu. Pozornosti okresného súdu zrejme ušli tiež tvrdenia svedkov T. a H. o tom, že kamarát poškodeného provokoval, pričom videonahrávka obsahuje aj zábery správania sa jednej z osôb, ktoré správanie vykazuje znaky provokatívnosti.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na výpoveď svedka B., člena SBS, ktorý podľa obsahu jeho výpovede v odôvodnení rozsudku tiež uviedol, že keď skupina, v ktorej bol obžalovaný, bola pri vchode, tie dve osoby (zrejme poškodený a svedok I.) sa z lavičky zdvihli a rozbehli sa za nimi (zrejme za skupinou, v ktorej bol obžalovaný), ktorú skutočnosť svedok ohlásil na kamerový systém. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ako sa okresný súd vypořiadal s touto časťou výpovede svedka pri hodnotení ostatných dôkazov, pričom môže byť významné, prečo sa svedok rozhodol práve uvedenú vnímanú skutočnosť oznámiť kamerovému systému.

Nie zanedbateľným faktom, ktorý mal byť okresnému súdu známy, je skutočnosť, že poškodený bol právoplatne odsúdený vo veci vedenej na okresnom súde pod sp.zn. 3T/108/2014 na základe obžaloby tej istej prokuratúry za to, že na tom istom mieste a v čase blízkom času žalovaného skutku práve poškodený napadol obžalovaného F. Q. tak, že po predchádzajúcom slovnom nedorozumení ho opakovane uderil po hlave a spôsobil mu zranenie - tržno-zmliaždenú ranu temena hlavy, vyžadujúcu si chirurgický zákrok, ktoré zranenie si vyžiadalo narušenie obvyklého spôsobu života v trvaní 10

dní. Okresný súd sa nevyporiadal s týmto odsúdením poškodeného v tom zmysle, či išlo o to isté konanie a neriešil podstatný rozpor v dvoch rôznych obžalobných návrhoch prokurátora, podľa ktorých v trestnej veci obžalovaného mal obžalovaný napadnúť poškodeného po predchádzajúcom slovnom nedorozumení a v trestnej veci poškodeného to malo byť práve naopak.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že pre zistené chyby nebol skutkový stav veci náležite zistený pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, a preto, že sa okresný súd nevyporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého výroku o vine, na objasnenie ktorých treba dôkazy opakovať a vykonať ďalšie dôkazy. Preto odvolací súd zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr.por. napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal.

Po vrátení veci bude úlohou súdu podrobne doplniť znalecké dokazovanie v tom smere, aby znalec uviedol, z akých konkrétnych skutočností vychádzal pri podávaní znaleckého posudku, keďže v spise a ani v znaleckom posudku sa nenachádzajú žiadne lekárske správy o priebehu liečby poškodeného. Vzhľadom na okresným súdom konštatované nejasnosti výpovedí pred súdom vypočutých osôb, bude jeho povinnosťou zvážiť, či v zmysle § 2 ods. 11 Tr.por. za účelom spravodlivého rozhodnutia nie je potrebné konfrontovať vypočuté osoby s obsahom videozáznamu a následne ich dopočuť ku skutku, prípadne odstrániť doterajšie rozpory a nejasnosti v ich výpovediach. Po vykonanom dokazovaní bude okresný súd s poukazom na vyššie uvedené, vrátane poukazov na ustálenú súdnu prax povinný v súlade s ustanovením § 2 ods. 4, 12 Tr.por. ustáliť skutkový dej a tento správne právne posúdiť. S poukazom na úvahy okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku o nutnej obrane v prípade pravdivosti obhajobných tvrdení obžalovaného, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že tieto úvahy okresného súdu sa javia ako povrchné a nedostatočné, keďže nedávajú konkrétnu odpoveď o predstavách okresného súdu, ako by sa mal obžalovaný brániť fyzickému útoku poškodeného, aby boli splnené podmienky nutnej obrany. Úlohou okresného súdu bude tiež v prípade potreby riadne sa vyporiadať aj s námietkami obhajoby voči právnej kvalifikácii, ktoré námietky boli vznesené už po podaní obžaloby, pričom tieto obhajobné námietky boli opomenuté v odôvodnení rozsudku v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.